

„Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti”

(Hebr. 13:8).

KIERTOKIRJE

Joulukuu 2015

Oikein sydämellisesti tervehdin Teitä kaikkia Apt:n 26:22 Sanalla:

„Mutta Jumalan avulla, jota olen saanut tähän päivään asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille, enkä puhu mitään muuta, kuin minkä profeetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan.” Aamen! Se on tapahtunut, erityisesti Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä, kun enemmän kuin 100 profetiaa täyttyi, ja se tapahtuu nyt, kun viimeiset profetiat käyvät toteen.

Me tiedämme, että Jumalalla on pelastussuunnitelma, jonka Hän on ilmoittanut profeettojensa kautta ja pelastuksen päivänä, jossa me elämme, toteuttaa sen: **„Sillä Herra Sebaot on päättänyt, — kuka sen tyhjäksi tekee? Hänen kätensä on ojennettu, — kuka sen torjuu?”** (Jes 14:27).

Paavalilla oli kutsuminen (Apt 9) ja sen myötä myös suora vastuu Jumalan edessä, mikä ilmenee selvästi kaikissa hänen kirjeissään. Niinkuin hän on voinut sanoa: *„Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille koko Jumalan neuvopäätöstä”* (Apt 20:27; saks. Raam.), niin on myös meille tässä ajassa uudelleen asetettu esiin koko Jumalan pelastussuunnitelma kutsutusta suusta käsin ja paljastettu Pyhän Hengen kautta.

Jumalan lupauksen mukaisesti Vanhassa Testamentissa niinkuin myös Uudessa Testamentissa (Mal 4:5; Matt 17:11) uskollinen Herra on lähettänyt ennen tulemustaan taivaallisena Ylkänä profetaan, palauttaakseen seurakunnassaan kaiken ennalleen ja tuodakseen sen takaisin alkuperäiseen tilaan.

Tarkastelkaamme jumalallisen kutsumisen ja lähettämisen raamatullista mallia:

Mooses on voinut sanoa: *„ 'M i n ä o l e n' lähetti minut teidän luoksenne”* (2Moos 3:14), sillä Herra itse oli puhunut hänelle: *„... Minä lähetän sinut Egyptiin!”* (2Moos 3:10-12; Apt 7:34).

Jesaja vastasi Herran kysymykseen: *„Kenet Minä lähetän?”*. *„Tässä minä olen,*

lähetä minut (Jes 6:8). Jeremialle Hän sanoi: „Älä sano: 'Minä olen nuori', vaan mene, kunne ikinä Minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä Minä käsken sinun pu- hua” (Jer 1:7).

Herra antoi Paavalille ohjeen matkalle lähtöön, sillä: „...Minä lähetän sinut pa- kanain tykö!” (Apt 22:21), „... avaamaan heidän silmänsä...” (Apt 26:17-18). Se tapahtui Sanan julistuksen kautta.

Joh 13:20:ssä Herra Jeesus painottaa: „...joka ottaa vastaan sen, jonka Minä lä- hetän, se ottaa vastaan Minut; mutta joka ottaa vastaan Minut, se ottaa vastaan Hänet, joka on minut lähettänyt.” Joh 20:21:ssä ylösnoussut Herra sanoi opetus- lapsilleen: „Niinkuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän Minäkin teidät.”

Hän itse Ihmisenpoikana todistaa Joh 4:34:stä Joh 17:8:aan asti enemmän kuin 20 kertaa sen, että Hänet lähetettiin.

Viitatessaan tulemuksensa Herra sanoi Malakia 3:1:ssä: „Katso, Minä lähetän sanansaattajani Minun edelläni ...”, ja Malakia 4:5:ssä meillä on seuraava lupaus: „Tietäkää, Minä lähetän teille profeetta Elian ...”

Veli Branham on 1200 saarnassaan ottaessaan huomioon lähettämisenä viitan- nut kaiken kaikkiaan kaksisataa kertaa Mal 4:5:een, missä Herra itse sanoi: „Tie- täkää: Minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin suuri ja peljättävä Herran päivä tulee ...” Tämä Kirjoitusten paikka on toteutunut meidän ajassamme. Luv- tun palvelustehtävän kautta tuli asettaa ennalleen kaikki, mikä opissa ja käytän- nössä on alunperin ollut seurakunnassa; näin Herra on sen Matt 17:11:ssä vahvis- tanut: „Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.”

Johannes Kastaja tiesi samoin, mikä Jumalan Sana häntä koskee. Sentähden hän on voinut sanoa: „Minä olen huutavan ääni erämaassa: »Tehkää tie tasaiseksi Herralle!«, niinkuin profeetta Esaias (Jes 40:3) on sanonut” (Joh 1:23). Matt 11:10:ssä Herra Jeesus itse asetti paikalleen hänen palvelustehtävänsä: „Tämä on se, josta on kirjoitettu (Mal 3:1): 'Katso, Minä lähetän oman sanansaattajani si- nun edelläsi, ja hän on valmistava sinulle tien eteesi.'”

Tässä selvityksessä ei ole kyse palvelustehtävistä, jotka Jumala on asettanut seu- rakuntaan, nimittäin apostolit, profeetat, paimenet, opettajat ja evankelistat, myös- kään ei ole kyse vanhimmista ja diakoneista, ei hengenlahjoista seurakunnassa, vaan on kyse viimeisestä lähettamisestä, viimeisestä Sanomasta, jota ei saarnata vain jossakin paikallisseurakunnassa, vaan täytyy julistaa maailmanlaajuisesti, jot-

ta Jeesuksen Kristuksen seurakunta tuodaan takaisin alkuperäiseen tilaansa.

Niin varmasti kuin Johannes Kastaja on voinut todistaa: „ ... *mutta Hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle ...*” (Joh 1:33), niin varmasti veli Branham on voinut todistaa, mitä hänelle sanottiin 11. kesäkuuta 1933, nimittäin: **„Niinkuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin sinut lähetetään Sanoman kanssa, joka edeltää Kristuksen toista tulemusta!”** Hän on voinut todistaa suorasta lähettämisestä ja myös ylikuonnollisesta kokemuksesta 7. toukokuuta 1946, kun hänet asetettiin palvelustehtävään. Enkeli, joka ylikuonnollisessa valossa astui huoneeseen, seisoi hänen edessään ja sanoi: **„Älä pelkää. Minut on lähetetty kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolosta sinun tykösi!”** Hän antoi hänelle ohjeet ja sanoi muun muassa: **„Niinkuin Moosekselle annettiin kaksi merkkiä, niin myös sinulle annetaan kaksi merkkiä ...”** Se oli ylikuonnollisesti vahvistettu palvelustehtävä sanoinkuvaamattomien sairaitten parantumisten kautta. Parantumisihmeitten tuli kääntää ihmisten huomio Jumalan läsnäoloon ja Sanomaan, joka hänellä oli tuotavana.

Me olemme jo usein puhuneet ja kirjoittaneet veli William Branhamin erityisestä palvelustehtävästä. Silminnäkiä- ja korvinkuulijatodistajana minä voin vahvistaa, että Jumala on käyttänyt häntä evankelistana ja profeettana meidän ajassamme kuin ei ketään toista, on siunannut ja vahvistanut Sanan. Kuitenkaan nyt ei ole kyse enää ajanjaksosta 1933-1946 tai ajanjaksosta 1946-1965, jolloin tämä Jumalan mies on tullut tunnetuksi koko maapallolla erityisten herätys- ja parantamiskokousten kautta, jotka ovat tapahtuneet 12 maassa. Nyt on kyse erityisestä ajanjaksosta, jossa me elämme. Jumala, joka on tehnyt pelastussuunnitelmansa iankaikkisuudesta lähtien, toteuttaa sen loppuun asti oman tahtonsa mukaisesti. Johannes Kastajan palvelustehtävä päättyi meille käsittämättömällä tavalla, kun hänet mestattiin (Matt 14:1-12). Veli Branham menehtyi 24. joulukuuta 1965 erään juopuneen nuoren 18. joulukuuta 1965 aiheuttaman pahan liikenneonnettomuuden takia saamiinsa vammoihin. Jumala ei tee mitään virheitä. Selvää oli, voimme me sitten käsittää sen tai emme, veli Branhamin palvelustehtävä oli päätynyt, mutta ei vielä morsiusseurakunnan uloskutsuminen eikä valmistuminen. Sanoma täytyi kantaa ensin kaikkeen maailmaan ja sen täytyi saavuttaa kaikki kansat, kielet ja kansakunnat.

Kuinka Hän johtaa, niin minä seuraan Häntä

Yhä uudelleen kysytään minulta, ennenkaikkea palvelevat veljet, miten ja milloin olen oppinut tuntemaan veli Branhamin, ja mitkä olivat minulle tärkeimmät kokemukset.

Saarnaaja Paul Raben Elim helluntaiseurakunnan helluntaikokouksissa Hampurissa Bachstrassella 1949 puhuivat tunnettu saarnaaja David DuPlessis Etelä-Afrikasta ja eräs mies Los Angelesista USA:sta, nimeltään Hal Herman, joka rukoili sairaitten puolesta. Häneltä minä kuulin ensimmäisen kerran nimen William Branham erityisen parantamislahjan yhteydessä.

1951 minä osallistuin vapaan helluntaiseurakunnan kokouksiin Hampurissa Eimsbütteler Strassella saarnaaja Oscar Lardonin luona. Siellä puhuivat myös eräs saksalais-amerikkalainen New Yorkista, Hans Waldvogel, ja sveitsiläis-amerikkalainen Richard Ruff, jotka samoin mainitsivat William Branhamin erityisen näkijä- ja parantamislahjan takia. Siihen aikaan kaikkialle levisi maailmanlaajuinen paranatamisherätys, joka sai alkunsa William Branhamin myötä.

1953 minä sain Albert Götziltä, „Lisää-Valoa-Kustantamon” perustajalta Hampurista, saksankielisen kirjan julkaisun „William Branham – Jumalan lähettämä mies”. Tekijä oli amerikkalainen Gordon Lindsay Dallasista, Texasista. Se, mitä siinä kuvattiin, vaikutti minuun suuresti.

Kun minä sain tietää, että William Branhamilla olisi erityiset kokoukset Karlsruhessa 12. – 19. elokuuta 1955, minä päätin, että minun täytyi ottaa osaa niihin. Siellä minä olen ensimmäisen kerran itse tullut hänen valtavan palvelustehtävänsä silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistajaksi. Se, mitä tapahtui meidän Herramme profeetallisessa palvelustehtävässä, toistui meidän silmiemme edessä. Miten Hän on voinut sanoa Natanaelille: „*Ennenkuin Filippus on kutsunut sinua, Minä olen nähnyt sinut viikunapuun alla*” ja Pietarille, kun Hän ensimmäisen kerran kohtasi hänet: „*Sinun nimesi on Simon, sinun isäsi nimi on Joonas* (Joh, 1. luku) tai naiselle kaivolla, mitä hänen elämässään oli (Joh 4) jne., niin se tapahtui veli Branhamin profeetallisessa palvelustehtävässä: rukouksessa sairaitten puolesta veli Branham näki näyissä asioita siitä henkilöstä, jonka puolesta hän rukoili, joita hän ei voinut tietää. Kun hän sanoi sen, mitä hän oli nähnyt, sairaiden henkilöiden usko vahvistettiin niin, että he lähtivät siitä paikasta parantuneina. Hän on viitannut tässä profeetallisessa näkijä-lahjassa Joh 14:12:een: „... *teot, joita Minä teen, tullette myös te tekemään*” ja ennenkaikkeaa on viitannut Joh 5:19:ään: „...*Poika ei itse voi tehdä mitään, kuin vain sen, minkä Hän näkee Isän tekevän.*” Ihmisenpoika Jeesus Kristus oli luvattu profeetta (5 Moos 18:18). Kuten Hän, niin veli Branham näyissä näki sen, mikä koski heitä, joille hän puhui.

Me olimme valloitetut sanoinkuvaamattomasta, ylikuonnollisesti vahvistetusta palvelustehtävästä, sillä meidän silmiemme edessä tulivat sokeat näkeviksi, kuurot ovat voineet kuulla ja halvaantuneet kävellä. Jeesus Kristus teki itsensä tiettäväksi Samana kuin silloin, kun Hän vaelsi maan päällä (Hebr 13:8). Ensimmäisestä kokouksesta alkaen minä tiesin, että tämä on Jumalan lähettämä mies, sillä ei kukaan voinut tehdä, mitä täällä tapahtui, ellei Jumala ole hänen kanssaan. Minul-

la oli luonnollisesti toive, oppia tuntemaan henkilökohtaisesti tämä jumalanmies.

Maanantaina 15. elokuuta 1955 minä sain tilaisuuden siihen. Sellaista nöyryyttä ja sydämellisyyttä minä en ollut kokenut vielä milloinkaan aikaisemmin! Kun minä seisoin hotellivastaanoton läheisyydessä, veli Branham tuli käytävään, katsoi minuun ja sanoi, oikea käsi hiukan minuun päin kohotettuna: „Sinä olet evankeliumin saarnaaja; sinun vaimosi seisoo tuolla sisäänkäynnissä.” Vasta sen jälkeen seurasivat kädenpuristus ja lyhyt keskustelu. Tämä kokemus on tehnyt minuun niin syvän vaikutuksen, että minä halusin pysyä yhteydessä jumalanmieheen.

Sen tähden minä otin vaarin tilaisuudesta osallistuakseni kesäkuussa 1958 suureen »Voice-of-Healing-Konferenssiin« Dallasissa, Texasissa. Aamupaivä- ja ilta-päiväkokouksissa puhuivat muutamat maailmantunnetut evankelistat, illalla oli veli Branham pääpuhujana. Minä näin eron ja puhuttelin veli Branhamia ennen kokousta. Minä halusin tietää, mistä on kyse hänen palvelustehtävässään, joka erosi kaikista muista. Hän vastasi: „Minulla on Sanoma, joka minun täytyy tuoda.” Keskustelun päätteeksi hän sanoi: „Veli Frank, sinä olet palaava tämän Sanoman kanssa takaisin Saksaan.” Minä olin kaksi vuotta aikaisemmin vaimoni kanssa muuttanut siirtolaiseksi Kanadaan, olin ostanut talon ja aioin jäädä ainaiseksi sinne. Kuitenkin minä otin hänen sanansa NÄIN SANOO HERRANA. Niin me palasimme jo sitä seuraavassa elokuussa Saksaan takaisin. Veli Branham pyysi minua vielä keskustelumme yhteydessä Dallasissa menemään „Tapeboys” (nauhapojat) Leon ja Genen luo, jotka nauhoittivat hänen saarnansa. Heiltä minä sain viisi ääninauhaa ja jätin heille osoitteeni. Saarnansa alussa „Me haluaisimme mielellämme nähdä Jeesuksen” 12. kesäkuuta 1958 veli Branham viittaa keskustelumme, kun hän sanoi: „**Juuri vähän aikaisemmin eräs mies Saksasta asetti käsi vartensa minun ympärilleni, juuri vähän ennen. Siellä meillä oli keskimäärin kymmentuhatta kääntymystä joka ilta, viisikymmentätuhatta viitena iltana.**”

Siitä alkaen minulle lähetettiin kaikki veli Branhamin ääninauhat. Niin minä olen voinut seurata hänen palvelustehtävänsä keskeytyksettä loppuun asti. Joulukuussa 1959 aloitin minä sitten pienessä rukouspiirissä Krefeldissä kääntämään saarnat. 28. marraskuuta 1963 veli Branham sanoi eräessä kokouksessa: „**Palvelustehtävä ääninauhojen myötä on maailmanlaajuinen. Minä tarkoitan, se on yksi tapa, miten Jumala antaa Sanoman tunkeutua pakanamaihin. Siellä ne käännetään. Saksassa he ottavat ääninauhat mukaan kokouksiin, joissa sadat kokoontuvat yhteen. Kuulokkeet asetetaan päähän ja sitten kulloinkin ääninauha pannaan päälle. Näin saarnaaja seisoo satojen ihmisten edessä ja tuo jälleen saman omalla kielellään, samalla kun minä puhun ...**”

Tärkeimmät kokemukset

Erityinen palvelustehtävään kutsumisen ja lähettämisen kokemus 2. huhtikuulta 1962 on kaikille tunnettu. Minähän olen saarnannut jo vuodesta 1952 lähtien, sillä tunsin olevani kutsuttu siihen. Kuitenkin tuona päivänä minä kuulin Herran kaiken läpitunkevan, käskevän äänen puhuvan seuraavat sanat:

„Palvelijani, sinun aikasi tätä kaupunkia varten on pian ummessa. MINÄ olen lähettävä sinut toisiin kaupunkeihin julistamaan Minun Sanaani.”

Minä vastasin: „Herra, eivät he ole kuuleva minua. Heillä on kaikkea yllin kyllin, ja he elävät humussa ja sumussa.”

Siihen Herra vastasi: **„Palvelijani, tulee aika, jolloin he ovat kuuleva sinua. Järjestäkää itsellenne ruokaa ja elintarvikkeita, sillä tulee suuri nälänhätä. Silloin sinä olet oleva kansan keskellä ja jakava ruokaa ...”** Seurasi ohje: **„Palvelijani, älä perusta mitään paikallisseurakuntia äläkä julkaise mitään laulukirjaa, sillä se on kirkkokunnan merkki.”**

Koska mainittiin luonnolliset elintarvikkeet kuten perunat, jauhot ja öljy, me varastoimme todella elintarvikkeita kellariin. Me varauduimme johonkin suureen katastrofiin, sillä se oli Berliinin kriisin, Kuuban kriisin ja kylmänsodan huippukohdan aikaa. Olihan elokuussa 1961 Berliinin muuri rakennettu ja Itä- ja Länsi-Saksassa, niin, koko Euroopassa jännitettiin, mitä tulisi seuraavaksi.

Kun kuukaudet kuluivat, eikä puhjennut mitään nälänhätää, jouduin minä sellaiseen sisäiseen hätään, että minä en enää halunnut saarnata. Marraskuussa minä soitin veli Branhamille ja pyysin välttämättä päästä keskustelemaan. Se tapahtui maanantaina, 3. joulukuuta 1962 kahden veljen Fred Sothmanin ja Banks Woodin läsnäollessa. Minä istuin pöydän ääressä veli Branhamia vastapäätä ja olen voinut havaita, että hän näki näyn, jolloin hänen oikea silmänsä hiukan sulkeutui. Siinä yhteydessä hän toisti minun kutsumiseni tarkan sanamuodon. Sitten hän selvitti minulle, että ei ollut kyse mistään maallisesta ruuasta eikä nälänhädästä, niinkuin minä olin sen olettanut, vaan oli kyse luvatususta Sanasta tätä aikaa varten — hengellisestä ruuasta, joka minun piti varastoida.

Saarnassaan 1. huhtikuuta 1962 hän puhui siitä, että hänen käskettiin varastoida ruokaa Jeffersonvillessä. Se tapahtui saarnojen kautta, jotka nauhoitettiin ääninauhoille. Sentähden minulle lähetettiin jokainen saarna. Hän sanoi minulle myös, että minun tuli odottaa ruuan jakamisen kanssa — ei Sanan saarnaamisen kanssa — kunnes olisin saanut lopunkin, mikä siihen kuuluu. Lopuksi hän kysyi minulta vielä, voisinko minä hänen sijastaan puhua kristillisten liikemiesten edessä Demos Shakariaan luona Los Angelesissa, koska hän itse oli valmisteluissa muut-

toon Tucsoniin Arizonaan. Koska minun paluulentoni muutoinkin oli suunniteltu Los Angelesin kautta, suostuin minä mielelläni ehdotukseen.

Minulle se merkitsee hyvin paljon, että minulla oli henkilökohtainen yhteys veli Branhamin kanssa, olin hänen kodissaan, olen syönyt hänen kanssaan, olen ollut mukana hänen autossaan. Myös puhelinkeskustelut ja 23 kirjettä häneltä — ensimmäinen on 11. marraskuulta 1955, viimeinen 30. syyskuulta 1965 — minä säilytän kallisarvoisina muistoina. Mutta tärkeintä oli yhteys hengellisellä tasolla, jonka Jumala oli määrännyt.

Niinkuin kaikille, jotka olivat läheisiä veli Branhamin kanssa, oli hänen yht'äkin kuolemansa myös minulle suuri sokki, vaikkakin olen nähnyt hänet näyssä 24. 12. 1965 pilven päällä, joka vei hänet ylös. Päivää ennen hänen hautaamistaan 11. huhtikuuta 1966 sain minä vielä kerran nähdä veli Branhamin hautaustoimis-tossa: Lempä hymy kasvoillaan hän makasi arkussa ilman näkyvää haavoittu-mista. Hautausmaalla johtava veli toivotti saattoseurakunnan tervetulleeksi sanoil-la: „Me olemme täällä profeetan ylösnousemisen takia.” Kokoontuneet olivat arvioineet hänen ylösnousemuksensa tapahtuvan pääsiäissunnuntaina 1966. Kuitenkään sitä ei tapahtunut ja niin hänen maalliset jäännöksensä laskettiin hautaan laulun „usko se vaan, usko se vaan ...” laulamisella. Minulle se oli, kuin minun hengellinen maailmani ja kaikki minun toiveeni, jotka olin liittänyt veli Branhamin palvelustehtävään, olisivat hajonneet sirpaleiksi. Mutta, kun minä palasin takaisin hotellihuoneeseeni, minut täytti syvä rauha, ja minun sydämessäni puhui: „Nyt on sinun aikasi tullut mennä kaupungista kaupunkiin ja maasta maahan julistamaan Sanomaa.”

Kahtena seuraavana päivänä, 12. ja 13 huhtikuuta, minä kutsuin kokoon veljet Jeffersovillissä. Kaikki toiset ulkopuolelta olivat hautajaisten jälkeen pettyneinä ajaneet kotiin, paitsi Lee Vayle, joka on kirjoittanut kirjan „Seitsemän seurakunta-jakson esittely”. Siihen mennessä oli olemassa vain englanninkielinen kirja seura-kuntajaksoista ja 48-sivuinen prosyyri „Laodikean ajanjakso”, kuten myös kir-jat „20. vuosisadan profeetta” ja „Profeetta vieraillee Etelä-Afrikassa”. Veli Branhamin yhtä ainoakaan saarnaa ei oltu painettu eikä kukaan aikonut tehdä sitä. Minä ehdotin, että Roy Bordersin, joka oli ollut veli Branhamin sihteeri, ja jonka minä samoin tunsin, tulisi ottaa vastuu siitä. Me sovimme, että ääninauhoille nauhoitetut saarnat painetaan ja julkaistaan prosyyreinä, jotta ne voidaan kääntää toisille kielille.

Minun ensimmäisessä, englanninkielellä julkaistussa prosyyriissäni „Usko ainoastaan, Näin Sanoo Herra” minä olen esitellyt veli Branhamin palvelustehtävän. Koko 85 000 painosmäärä lähetettiin Jeffersonvillen osoitteella kaikkiin maihin, joissa minä olin saarnannut. Niin ovat voineet kaikki kiinnostuneet antaa lähettää

itselleen painetut saarnat englanninkielellä USA:sta käsin. Krefeldissä me aloitimme painettujen saarnojen kääntämisen ja julkaisemisen saksankielellä.

Jo 1966/67 minulla oli ollut 25 Länsi-Euroopan kaupungissa kokoukset, joissa myös veli Pearry Green minun kutsustani toi todistuksen siitä, mitä hän oli ollut kokemassa mukana veli Branhamin kokouksissa. Sen lisäksi veljet alkoivat kääntää myös toisille kielille. Niin täydennettiin Sanoman suullista levitystä profeetan kotiinmenon jälkeen painettujen saarnojen lähettämisen kautta. Vuodesta 1968 lähtien minä saarnasin myös koko Itä-Euroopassa, mukaan luettuna Moskova. Sitten seurasivat Kairo, Damaskos, Beirut ja monet muut paikat kaikilla mantereilla, joissa olen saanut saarnata raamatullista Sanomaa. Ne olivat 14 runsaasti siunattua vuotta Herran suoran johdatuksen alla, jotka toivat paljon hedelmää Jumalan valtakunnan hyväksi 85 maassa.

Sitten tuli vuosi 1979, kun koko helvetti avautui, tuhotakseen minut ja Jumalan työn mitä pahimpien panettelujen ja harkitun mainemurhan kautta. Vieläpä jumalallista kutsumista pilkattiin; se asetettiin kyseenalaiseksi. Minun täytyy kiittää siitä vain Jumalaa ja Hänen armoaan, että viholliselle ei ole onnistunut tuhota Jumalan työtä.

Alkoi uusi ajanjakso, jolloin tuli näkyviin, että esiin nousi kaksi erilaista siementä: toinen tuli Sana-siemenestä, toinen tuli harhaanjohtamisen kautta. Molemmat rukoilevat Jumalaa niin kuin Kain ja Aabel, molemmat laulavat samoja hengellisiä lauluja. Kuitenkin ero tulee esiin: toiset panettelevat, toisia panetellaan, toiset vihaavat, toisia vihataan, jne.

Väärän vaikutuksen alla oli sekaannusta ja jakautumisia, niin että yksittäisillä paikkakunnilla syntyi jopa useampia niinkutsuttuja „sanomaseurakuntia”. Jakautuminen ei milloinkaan tule Jumalan asettamien palvelustehtävien kautta. Heidän tuntomerkinsä, jotka ovat väärän innoituksen alla ja kantavat esiin omia oppejaan, on, että he vetävät opetuslapsia itsensä seuraamiseen (Apt 20:30). Oikeuttaakseen omat oppinsa, asian puolustajat kätkeytyvät profeetan taakse, jota aina käytetään tekosyynä. „Sillä”, näin heidän väitteensä, „Raamattu on kaikilla, mutta ei kukaan ole sitä ymmärtänyt.” Niin ei sitä, mitä profeetta on sanonut, vie-dä takaisin Raamattuun eikä aseteta oikein paikoilleen, vaan asetetaan Raamatun yläpuolelle, vaikka profeetta on painottanut kymmeniä kertoja jälkipainotuksella sanat Ilmestyskirjan 22. luvusta: *„Joka ottaa Sanasta jotakin pois tai lisää siihen jotakin, hän on menettänyt osansa elämänpuusta ja pyhästä kaupungista.”*

Ei kukaan ole kiitollisempi veli Branhamin palvelustehtävästä kuin minä, olihan se sen palvelustehtävän kaltainen, joka oli itsellään meidän Herrallamme. Ihminen William Branham oli Jumalalle vihitty astia, jota Herra käytti. Virheettömyyden ja yliluonnollisuuden, mikä tapahtui hänen palvelustehtävässään, voi ja saa

lukea vain Jumalalle kuuluvaksi. Sentähden kaikki kunnia, kaikki kiitos, kaikki palvelonta kuuluu yksin Jumalalle Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Mutta profeettalliseen palvelustehtävään kuuluu myös opetuksellinen palvelustehtävä, jotta kaikki asetetaan raamatullisesti oikein paikoilleen Jumalan pelastussuunnitelman mukaisesti. Se, että Herra on määrännyt minut julistamaan kaikille kansoille paljastetun Sanan viimeisenä Sanomana, oli Hänen ratkaisunsa. Minä en ole sitä halunnut enkä ole sitä pyytänyt. Kuitenkin täytyy myös tämä vielä kerran tulla sanotuksi: Niinkuin ilman sanansaattaja ei olisi ollut mitään Sanomaa, niin ei maailma olisi milloinkaan saanut tietää Sanomasta ilman tätä jumalallista kutsu-mista.

Veli Branham ei ole enää 50 vuoteen ollut maan päällä, hän itse ei voi lainkaan edeltää, niinkuin erheellisesti väitetään, Kristuksen toista tulemusta, jota me odotamme. Mutta raamatullinen Sanoma, jonka hän saarnasi, julistetaan kaikille kansakunnille. Herra on ottanut lähettäjänsä, kuitenkin Sanoma kannettiin eteenpäin kaikkeen maailmaan. Sanoma on se, mikä on kirjoitettu Jumalan Sanassa — ei tulkinnat siitä, mitä veli Branham on sanonut.

Tietenkin hän oli loppun asti niiden asioiden suuressa odotuksessa, jotka Jumala on tekävä, ja me olemme kokeva kaiken mukana ja näkevä täyttymyksessä sen, mitä Jumala on Sanassaan luvannut. Lainausta: „**Seurakunnassa on oleva sellainen voima, joka silloin tulee alas. Pyhä Henki on voiteleva kansan. He ovat puhuva Sanan ääneen, ja se on toimiva luomisen tavalla. ... seurakunta tuodaan tähän tilaan, niin että Pyhän Hengen täyteen voima tulee sisään seurakuntaan. Se on kestävä vain lyhyen ajan. Ottakaa huomioon: se ei ole kestävä pitkään, mutta se on oleva**” (13.03.1960).

Lainausta: „**Mutta kun tämä aika tulee — painostus alkaa, silloin te olette näkevä voimansa täyteen sen, minkä te nyt olette ohimenevästi nähneet**” (29.12.1963).

Niinkuin Joosuan aikana on voitu sanoa, niin se oleva myös lopussa: „*Ei jäänyt täyttymättä ainoakaan kaikista niistä lupauksista, jotka Herra oli antanut Israelin heimolle, vaan kaikki toteutui*” (Joos 21:25).

Liitonarkki ja rintakilpi

2Moos 25:ssä me löydämme liitonarkin tarkan kuvauksen. Se kuului Kaikkeinpyhimpään, sillä sen sisällä oli Jumalan paljastama Sana. „*Ja aseta armoistuin arkin päälle ja pane arkkiin laki, jonka Minä sinulle annan*” (jaa 21). Liitonarkki oli suuresta merkityksestä Israelille, koska sen sisällä oli liiton laki liitonkansaa varten. Jumalan Sana oli liiton asiakirja (1Kun 8:21), jonka Jumala oli solminut kansansa kanssa

Ei esipihalla, ei pyhäkössä, vaan kaikkeinpyhimässä, suoraan liitonarkilta käsin Herra Jumala puhui palvelijalleen Moosekselle: *„Ja siinä minä ilmestyn sinulle ja puhun sinulle armoistuilta, niiden kahden kerubin välistä, jotka ovat lain arkin päällä, kaiken sen, minkä minä sinun kauttasi israelilaisille säädän”* (2Moos 25:22).

Niinkuin ylimmäinen pappi uhrasi liitonarkin kannella uhriveren (3Moos 16:14), jotta kansalle annetaan anteeksi kaikki rikkomukset suurena sovituspäivänä (3Moos 16:17), niin on meidän Lunastajamme Jumalan Karitsana uhrannut itsensä uhrina meidän syntiemme takia, oman verensä kanssa on mennyt sisään taivaalliseen pyhäkköön ja asettanut sen esiin armoistuilta. Niin tuomioistuintesta tuli armoistuin. *„ ... vaan oman verensä kautta kertakaikkiaan kaikkeinpyhipään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen”* (Hebr 9:12).

Kuolemassaan Lunastajamme huudahti: *„Se on täytetty!”* (Joh 19:30). Jumala on solminut liiton meidän kanssamme, tie kaikkeinpyhipään on vapaa.

„ ...sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksisaamiseksi” (Matt 26:28).

Luvattuun maahan saapumisessa kansa kulki pappien kantaman liitonarkin jäljessä. Jordan jakautui, kun Sanan kantajat asettivat jalkansa uskossa Jumalan lupauksen Sanaan Jordaniin ja astuivat sisään luvattuun maahan (Joos 3). Vieläpä Jerikon muurit sortuivat, kun kansa seurasi Herran Sanan mukaisesti liitonarkkia.

Temppelin vihkimisessä *„Ja papit toivat liitonarkin liiton lain kanssa sille määrättyyn paikkaan ...”* (2Aikak 5:7;). Kun Salomon rukous yhdessä kansan ylistyslaulujen kera nousi ylös taivaaseen, Herran kirkkaus täytti rakennuksen.

Liitonarkki ja kaikki, mitä pyhäkköön ja kaikkeinpyhipään kuului, täytyi tarkkaan valmistaa jumallisen ohjeen mukaisesti: *„Ja katso, että teet ne sen kaavan mukaan, joka sinulle niistä vuorella näytettiin”* (2Moos 25:40).

„Aivan niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin olivat israelilaiset tehneet kaiken sen työn” (2Moos 39:42).

Tässä on oppiläksy: Herra Jumala oli määrännyt kaiken paikalleen oman liitonkansansa Israelin keskuudessa ja Hänen äänensä kaikui armoistuilta Hänen palvelijalleen, joka antoi sen eteenpäin kansalle. Yhä uudelleen, myös tempelin vihkimisessä, Herra varoitti kansaansa kääntymästä pois Hänestä ja Hänen Sanastaan.

Valitettavasti kirjanoppineet ovat myöhemmin omien tulkintojensa kautta johtaneet Jumalan kansan harhaan, niin että profeetan on täytynyt moittia heitä: *„Kuinka saatatte sanoa: 'Me olemme viisaita, ja meillä on Herran laki'? Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekynä. Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran Sanan – mitä heillä on viisautta?”* (Jer 8:8-9).

Sama on tapahtunut myös uusitamentillisen seurakunta-ajan kuluessa ja myös meidän ajanjaksosamme. Apostoli Paavali ilmoitti jo aikanaan: *„Mutta pahat ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen ja eksyen itse ... ja kääntävät korvansa pois Totuudesta ja kääntyvät taruihin”* (2Tim 3:13 + 4:4).

Valo ja oikeus

Nyt me tulemme toiseen kohtaan.

2Moos 29:ssä meille kuvataan yksityiskohtaisesti, miten papit asetettiin virkaansa. Ilmestysmajan sisäänkäynnissä täytyi uhrata uroskaritsa uhriksi ja sen verellä piti sivellä pappien oikea korvanlehti, oikean käden peukalo ja isovarvas oikeassa jalassa. Näin ja öljyllä voitelemisen kautta papit vihittiin Jumalalle päästä jalkoihin asti, kaikkine ajatuksineen, toimineen ja vaelluksineen.

Jumala antoi valmistaa oraakkeli-rintakilven, jota pappien täytyi kantaa pyhäkössä, jossa olivat myös kultainen lampunjalka ja pöytä näkyleipineen. Rintakilpeen asetettiin 12 jalokiveä israelilaisten 12 heimon nimen kanssa. *„Ja niin Aaron kantakoon jumalanvastausten rintakilvessä sydämensä päällä, astuessaan pyhäkkön, Israelin poikain nimet, että heidät alati johdatettaisiin muistoon Herran edessä”* (2Moos 28:29). 2Moos 28:30:ssä me luemme uurimista ja tummimista, valosta ja oikeudesta: *„Ja pane jumalanvastausten rintakilpeen uurim ja tummim, niin että ne ovat Aaronin sydämen päällä, hänen astuessaan Herran eteen. Ja niin kantakoon Aaron Jumalan vastaukset israelilaisille sydämensä päällä aina Herran edessä ollessaan.”* Papin täytyi aina kantaa rintakilpeä, kun hän astui pyhäköön (3Moos 8:8).

Kun tuotiin esille joku uni tai ilmestys, kun piti tehdä joku erityinen ratkaisu, se täytyi tapahtua uurimin ja tummimin edessä. Säteilevä valo kaikista 12 jalokivestä oli yliluonnollinen vahvistaminen. Jos se piti paikkansa, ja Jumala antoi „kyllänsä” sille, valo säteili esiin; jos se ei ollut oikein, se pysyi pimeänä. Kun israelilaiset Esran ja Nehemian aikana palasivat takaisin babylonialaisesta vankeudesta, asetettiin jälleen voimaan kaikki, mikä kuului jumalanpalvelukseen: „*Maaherra kielsi heitä syömästä korkeasti-pyhää, ennenkuin nousisi pappi, joka voi käyttää uurimia ja tummimia*” (Neh 7:65).

Veli Branham on maininnut uurimin ja tummimin 138 kertaa jälkipainotuksella ja on muuttanut sen Jumalan Sanaksi. Linaus: „**Uurim ja tummim oli Aaronin rinnan päällä. Uurimia ja tummimmia peitti 12 jalokiveä. ... kun he eivät olleet varmoja, he astuivat Jumalan eteen saadakseen vastauksen. Jos se oli Jumalan tahto, valo säteili uurimista ja tummimista. Muussa tapauksessa uurim ja tummim ei vastannut ...**”

„**Pappeuden mukana hävisi uurim ja tummim. Jumalalla on nyt toinen uurim ja tummim: Se on Jumalan Sana. Jumalan Sana on uurim ja tummim. »Jumalan Sana on totinen, jokainen ihminen olkoonkin valehtelija.« , sanoo Jumala. »Taivas ja maa katoavat«, sanoi Jeesus, »mutta Minun Sanani eivät koskaan katoa.«**” (9. kesäkuuta 1953; 21. tammikuuta 1961 m.m.).

Vain kun Sanan täysi valo valaisee, Sanasta tulee meidän jalkaimme lamppu ja valkeus meidän tiellemme. Silloin se pitää paikkansa ja vahvistetaan apostolien opin kautta Uudessa testamentissa (Apt 2:42).

Mitä veli Branhamin palvelustehtävään tulee, niin hän on Pyhän Hengen paljastamisen kautta tehnyt tietäväksi kaikki salaisuudet – koskee se sitten sitä, mitä alussa tapahtui Eedenin puutarhassa, tai pääoppeja kuten jumaluus, raamatullinen kaste, ehtoollinen, tai vieläpä avioliiton ja avioeron vaikeaa aihetta, aina seitsemän sinetin avaamiseen asti Ilmestyskirjasta. Kaikki, mitä profeetalle paljastettiin, on myös paljastettu meille, niin että me nyt julistuksen kautta saamme antaa sen eteenpäin. Lopussa elävän Jumalan seurakunta on oleva tuotuna takaisin oikeaan, alkuperäiseen tilaansa, sillä sehän on „Totuuden pylväis ja perustus” (1Tim 3:15). Niin kuuluu lupaus, ja Sanoma on suorittava lupauksen lapsissa (Gal 4:28) täysin sen, mitä varten se lähetettiin (Jes 55:11).

Hengellinen suuntautuminen

Tässä hetkessä eniten asetettu kysymys kuuluu: Keitä ovat tyhvät neitsyet? Ennen kuin olemme huolissamme tyhmistä neitsyistä Matt 25:stä luvusta, meidän toki pitäisi pitää huoli siitä, että kuulumme viisaisiin neitsyihin.

Kuten kaikille on tiedossa, luku 24 edeltää kymmenen neitsyen vertausta luvusta 25. Minä pyydän kaikkia huolellisesti rukoillen lukemaan Matteuksen 24. luvun. Siinä on myös puhe viimeisestä ajanjaksosta, jossa me nyt elämme: sodista, nälänhädistä ja maanjäristyksistä; myöskin että astuu esiin vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja, jotka ovat tekevä suuria ihmeitä ja merkkejä, johtaakseen myös valitut harhaan, jos se olisi mahdollista. Kuitenkaan, kiitos olkoon Jumalalle, se ei ole mahdollista! Sitten seuraa meidän Herramme varoitus: „*Katsokaa, Minä olen sen teille edeltäsanonut.*” Hän sanoi myös, että Ihmisenpojan tulemus on oleva, „*niinkuin salama leimahtaa idässä ja valaisee hamaan länteen*” – ei vuosia tai viikkoja. Sitten meidän Herramme ottaa viittauksen viikunapuuhun, johon Israelia on verrattu jo Hoosea 9:10:ssä: „*...kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä*” (Matt 24:32). Israelin kansa on palannut takaisin yli 150 maasta (Jes 14:1; Jer 31:10; Hes 36:24; Luuk 21:29). Vuodesta 1948 lähtien meillä on ollut Israelin valtio, ja nyt on jälleen lähes 17 miljoonaa juutalaista niinkuin oli ennen holokaustia.

Taas meidän Herramme sanoo: „*Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä*” (jae 33). Ja Herra puhuu edelleen takaisinpaluustaan: että silloin kaksi on yhdellä vuoteella, kaksi on oleva pellolla; toinen otetaan, toinen jää jälkeen. Vielä kerran Hän nostaa esiin: „*Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä Herra tulee!*” Ja viimeisenä kehoituksen: „*Sentähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisenpoika tulee.*” „*Olkaa valmiina ...!*” Sillä ne, jotka ovat oleva valmiit, ovat menevä hääaterialle! Kaikki, minkä Herra on edeltäsanonut, käy toteen meidän silmiemme edessä Israelin kohdalla, Lähi-Idässä ja maailmanlaajuisesti.

Matt 24:45-47:ssä on kyse ruuan jakamisesta aina Hänen takaisintuloonsa asti. Herra itse asettaa kysymyksen: „*Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen Herransa on asettanut pitämään huolta palveluväestään, antamaan heille ruokaa oikealla ajalla*”? Me tiedämme, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta Jumalan Sanasta (Matt 4:4; 5Moos 8:3). Jumala on luvannut lähettää nälän kuulla Hänen Sanojansa (Aam 8:11). Oliko HERRAN pöytä milloinkakaan aikaisemmin niin runsaasti katettu kuin nyt? Eivätkö myös kaikki palvelevat veljet tänä päivänä maailmanlaajuisesti jaa tätä samaa hengellistä ruokaa. Kirjoitus toteutuu näkyvällä tavalla meidän silmiemme edessä.

Luonnollisesti meidän Herramme täytyi puhua Matt 24:48-51:n viimeisissä ja-keissa myös pahasta palvelijasta. Onhan se jo aina ollut niin. Ensin Jumala lähettää omat palvelijansa julistamaan Sanaansa, ja sitten astuvat esiin itse itsensä-nimittämät miehet, jotka esittävät omat tulkintansa kansalle, **mutta he eivät voi kuvata mitään kutsumista eivätkä lähettämistä. Jumalan kohdalla se pysyy siinä: ilman kutsumista ei mitään lähettämistä eikä mitään lähettämistä ilman kutsumista.** Matt 13:34-43:ssa meidän Herramme on puhunut hyvästä siemestä, jonka Hän itse on kylvänyt, ja että vihollinen tuli heti perässä ja kylvi pahan siemenen. Ja molemmat nousivat esiin: Jumalan lapset on toinen siemen ja pahan lapset toinen. Ei ole mitään maata maan päällä, jonne ei ensin olisi tuotu toinen Sanan Sanoma. Vasta senjälkeen kylvettiin tulkintojen paha kylvö.

Matt 25:ssä meidän Herramme jatkaa: „*Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan.*” Kaikkien täytyy tulla tietoisiksi siitä, että heti Matt 24 jälkeen on kirjoitettu luvussa 25:1 „*Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen ...*” Ei aikaisemmin eikä myöhemmin, **vaan silloin, kun kaikki, mitä kuuluu siihen, mikä toteutuu luvusta 24 ja totinen ruoka jaetaan**, täytyy vertaus kymmestä neitsyestä Jumalan valtakunnassa. Sanoma kaikuu nyt yhä kovempaa: „*Katso, Ylkä tulee, valmistautukaa kohtaamaan Hänet!*”

Ensin kaikki neitsyet valmistautuvat matkalle. Lamput käsissään he menevät Ylkää vastaan. Kuitenkin viisaat menevät koko tien päämäärään asti. He ottavat mukaan astiansa öljyineen. Kaikki nukahtivat ja kaikki heräsivät, kun keskiyöllä kuuluu huuto: „*Katso, Ylkä tulee!*” Kaikki neitsyet nousivat ylös nukkumasta, kaikki puhdistivat lamppunsa, kuitenkin ratkaisevassa hetkessä tyhmiltä neitsyiltä lamput sammuiivat – valo sammui, ja sillä aikaa, kun he aikoivat noutaa kauppiailta öljyä, Ylkä tuli. Viisaat menevät sisään hääaterialle, ja ovi suljetaan. Tyhmit tulevat liian myöhään ja huutavat: „*Herra, Herra, avaathan meille!*” Mutta silloin kuuluu käsittämätön vastaus: „*Totisesti Minä sanon teille: MINÄ en tunne teitä!*” Heti senjälkeen vakava kehoitus: „*Sentähden valvokaa, sillä te ette tiedä päivää ettekä hetkeä*” (jae 13). Miettikäämme sitä vielä kerran: Alussa, kun huuto kuuluu, he ovat neitsyitä, jotka menevät Ylkää vastaan, ja lopussa he huutavat suljetun oven edessä: „*Herra, Herra, avaa toki meille!*”

Tyhmillä, joiden lamppu sammuu, on ensin valo, he kokevat uloskutsumisen, mutta eivät valmistumista (Ilm 19:7). Jumalan Henki johtaa sisään koko Totuuteen ja kuuliaisuuteen. Ja vain he, jotka antavat Jumalan Hengen johtaa itsensä sisään koko Totuuteen, ovat totisia jumalanlapsia (Room 8:14). Viisaat ottavat myös ruukun öljyineen mukaansa. Se, mitä profeetta Elia sanoi aikanaan, pätee vielä

tänä päivänä: „*Jauhhot eivät lopu astiasta eikä öljyä ole puuttuva ruukusta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle*” (1Kun 17:14). Heillä on Elämän leipää ja Hengen täyteys, ja he ovat saava myöhäissateen täyden siunauksen. „*Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran takaisinpaluuseen asti. Muistakaa, pelto-mies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes se saa keväisen ja syksyisen sateen*” (Jaak 5:7). Viisaat neitsyet muodostavat morsiamen, ja he ovat saavuttava päämäärän Yljän takaisinpaluussa. Viisaat neitsyet uskovat ehdottomasti jokaisen Jumalan Sanan. He ovat palvelustehtävän kautta suoraan yhdistetyt Jumalan kanssa, joka vie työnsä päätökseen. He hylkäävät jokaisen tulokinnan, eivätkä anna lumota itseään (2Kor 11). Ei alkua, vaan vasta loppu kruunataan.

Miten apostolit esittelivät itsensä?

Paavali aloittaa kirjeensä roomalais-seurakunnalle sanoilla: „*Minä, Paavali, Kristuksen Jeesuksen palvelija, olen kutsumisen kautta erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia ...*” (saks. Raam.)

Apostoli Jaakob aloittaa kirjeensä sanoilla: „*Minä, Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, lähetän tervehdykseni kahdelletoista hajalla asuvalle sukukunnalle*” (Jaak 1:1).

Toisen kirjeensä aloittaa myös apostoli Pietari: „*Minä, Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija, lähetän tervehdykseni ...*” (jae 1).

Uskollinen Herra on antanut minulle vuosien kuluessa yhä uudelleen ohjeet ja on puhutellut joka kerta minua „Palvelijani”, niinkuin jo kuvattiin monissa eri kiertokirjeissä, myös joulukuussa 2005. Tyhmät pilkkaavat sitä, he uskovat vain sanansaattajan lähettämiseen, mutta eivät sen lähettämiseen, joka kantaa Sanomaa eteenpäin.

Todella kaikki tullaan asettamaan viimeisen ratkaisun eteen. Se pysyy siinä, mitä Paavalin täytyi kirjoittaa viittauksella lähettämiseen: „*Ja kuinka joku on julistava heille ilman, että on lähetetty sitä varten? – niinkuin Kirjoituksissa sanotaan: »Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka tuovat iloista Sanomaa hyvistä asioista!«*” (Room 10:15; saks. Raam.).

Niin voin myös minä armosta sanoa: „...Hän, joka on minut lähettänyt, on sanonut minulle ...” Sillä ei ole kuitenkaan mitään tekemistä minun kanssani ihmisenä; myös minä olen vain ihminen, armahdettu syntinen, niinkuin veli Branham sanoi itsestään: „A sinner saved by grace” – „syntinen, armosta pelastettu”. Mehän olemme tekemisissä Jumalan pelastussuunnitelman kanssa ja sen kanssa, mitä

Hän on luvannut tätä tärkeintä ajajaksoa varten. Se pysyy siinä, mitä meidän Herramme sanoi: „Jos joku, silloin, kun Minä lähetän jonkun, ottaa hänet vastaan, hän ottaa Minut vastaan!” Ja mitä on heidän kanssaan, jotka eivät ota häntä vastaan? „Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, lähtekää pois siitä talosta ja siitä kaupungista ja puhdistakaa tomu jaloistanne!” (Matt 10:14).

Hän, joka on Jumalasta, kuulee Jumalan Sanan, ja hän, joka on Jumalasta syntynyt, uskoo sen. Tyhmät menevät halveksien sen ohitse, mitä parhaillaan tapahtuu. Heihin pätee kuten kaikkiin toisiinkin: „Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille” (Apt 13:41). Viisaat eivät ole vain kuulleet, mitä Jumala nyt tekee, heillä on suora osallisuus siihen työhön aina täydellistytämiseen asti.

Nostakaamme vielä esiin jonkun lähettäminen. Ilmestyskirjan ensimmäisissä jakeissa me luemme: „... ja sen Hän lähettämänsä enkelin kautta antoi palvelijalleen Johannekselle tiedoksi merkkien kautta ...” Viimeisessä luvussa on kirjoitettu: „... Herra, profeettojen henkien Jumala, on lähettänyt enkelinsä” (jae 6) ja lopuksi: „... Minä, Jeesus, lähetin enkelini ...” (jae 16). On hän sitten taivaallinen lähettiläs tai maallinen sanansaattaja: jonka Jumala lähettää, hän on suorassa tehtävässä ja puhuu Jumalan Sanoja (Joh 3:34). Palvelustehtävässä, joka nyt suoritetaan, on samoin kyse lähettämisestä pelastushistoriallisessa merkityksessä.

Puoli vuosisataa

Täydellä kiitollisuudella me katsomme taaksepäin siihen, mitä Herra on tehnyt 50 vuoden aikana veli Branhamin kotiinnenosta lähtien. Se pysyy siinä, että veli Branham oli luvattu profeetta. Kaikki, mikä kuului profeetan ja sanansaattajan ainitlaatuiheen palvelustehtävään, on täyttynyt. Hänen palvelustehtävänsä viety päätökseen. Mikä veli Branhamia koskee ihmisenä, niin hänellä oli oikeus olla ihminen. Hänellä oli oikeus ilmaista odotuksensa, oli se sitten „kolmannesta nykäisystä”, seitsemästä ukkosenjyrinästä, telttanäystä jne. Hänen ihmisenä olemisensa ei kavenna hänen jumalallista palvelustehtäväänsä. Hänen ilmaisuissaan sitä vastoin on monenlaista vaikeasti ymmärrettävää, ja valitettavasti on vielä tänä päivänä niin, kuin Pietari on kirjoittanut viittauksella Paavalin kirjeisiin: „Näissä on tosin monenlaista vaikeasti ymmärrettävää, jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kiertoon omaksi kadotukseksi, niinkuin on myös muiden Kirjoitusten kohdalla” (2Piet 3:16; saks. Raam.).

Tulkinnat eivät todellakaan sovi asiaan, ne johtavat ihmisen itsensä kadotukseen. Kun me viemme kaiken takaisin Sanaan ja asetamme oikein paikalleen, myös vaikeataajuudesta tulee helposti ymmärrettävää. Jumalan tehtävässä minä pyydän kunnioitusta Jumalan sanojen edessä. Ei mikään Kirjoitusten profetia salli omavaltaista tulkintaa, ei seitsemästä ukkosenjyrinästä eikä mistään muistakaan asioista, joita veli Branhamin kotiinmenon jälkeen on levitetty kansan keskuuteen, ja jotka ovat herättäneet vääriä toiveita.

Kukaan ei voi pidättää minua uskomasta Jumalan Sanaa niinkuin se on kirjoitettu, ja asettamasta harmoonisesti paikoilleen siihen sitä, mitä veli Branham sanoi. Niin varmasti kuin Herra on vienyt päätökseen luomistyönsä, niin varmasti Hän itse täydellistyyttä lunastustyönsä: „*Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Minun Henkeni kautta! – sanoo Herra Sebaot*” (Sak 6:4).

Me olemme suuressa odotuksessa, että Herra pian lahjoittaa valtavan läpimurron. Siihen asti kunnes se on niin pitkällä, me haluamme odottaa kestävinä kärsivällisesti, niinkuin apostoli kirjoittaa sen Hebr 10:36:ssa: „*Sillä kestävä kärsivällinen odotus on teille tarpeen, jotta te saavutate jumalallisen tahdon täyttymyksen mukaisesti sen, mikä luvattu on*” (saks. Raam.).

Näin on kirjoitettu: „*Sillä Herra nousee niinkuin Perasimin vuorella, Hän kiihastuu niinkuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa*” (Jes 28:21).

Tuossa ei ole kyse siitä, mitä ihmiset odottavat ja selittävät, vaan mitä Jumala on Sanassa luvannut. „*Herra on toteuttava Sanansa maan päällä, kun Hän antaa asioiden kulkea kulkuaan varmasti ja nopeasti ilman taukoa.*” (Room 9:28; saks. Raam.).

Katsoessamme ajan vakavuuteen pätee tänä päivänä enemmän kuin konsanaan se, mitä Paavali on kirjoittanut Room 16:ssa: „*Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä. Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet.*”

„*Lopuksi, veljet, iloitkaa, antakaa saattaa itsenne täydellisiksi, ottakaa vastaan kehoituksia, olkaa yhtä mieltä, eläkää sovussa, niin rakkauden ja rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.*” (2Kor 13:11). Aamen.

Kansainvälinen Lähetystyön Keskus

Kun minä huhtikuussa 1966 palasin takaisin veli Branhamin hautajaisista ja aloitin täysiaikaisen palvelustehtävän, en minä aavistanut, mitkä mittasuhteet lähetystyö mitä lyhimmissä ajassa saavuttaisi. Jumala on alusta asti pitänyt huolen kaikesta, mikä oli tarpeellista, niin että me tähän päivään asti olemme voineet ilmaiseksi toimittaa eteenpäin jokaisen prosyyrin, jokaisen kirjan, jokaisen CD:n tai DVD:n. Vieläpä eri rakennusten rakentamista varten – Jumalanhuone 1973-1974, toiset rakennukset 1977-1978 ja viimeisin 1990 – ei ole täytyntä ottaa mitään velkaa. Ei ole milloinkaan mainittu rahaa tai uhreja jotakin erityisiä ohjelmia varten.

Erityisen kiitollinen minä olen veljistä ja sisarista, jotka asettavat erilaiset lahjansa Herran käyttöön: veljistä, jotka tukevat minua sananjulistuksessa; diakoneista seurakuntapalveluksessa; kuoronjohtajasta laulu- ja instrumenttikuoron kanssa; kääntäjästä, jotka kansainvälisten kokousten aikana kääntävät simultaanisesti 12 kielelle ja kaikki saarnat DVD:illä ja painossa; samoin kuin kaikista muistakin, jotka työskentelevät täällä Mission-Zentrumissa, ovat he sitten toimistossa, painossa, postituksessa; aina heihin saakka, jotka koko Mission-Zentrumin pitävät puhtaana sisältä ja ulkoa ja pitävät siitä huolen.

Uskollinen Jumala ei ole lahjoittanut meille täällä vain kokouksalia parvekkeineen, vaan myös ruokasalin ja pyhäkouluhuoneen, niin että me voimme tarjota paikan useammalle kuin 1200 ihmiselle suurkokouksissa.

Jopa kaikilla tarpeellisilla teknisillä taidoilla Herra on varustanut meidän veljemme ja on pitänyt huolen tekniikasta. Niin me voimme lähettää kokouksemme jokaisena kuukauden ensimmäisenä viikonloppuna livenä internetin kautta koko maailmaan, ja joka kuukausi lähetetään yksitoistatuhatta DVD:tä. Myös kirjojen, prosyyrien ja kiertokirjeitten postitus tiimimme kanssa sujuu hankauksetta.

Veli Paul Schmidtä ja kaikkia veljiä, jotka ovat osalliset julistukseen paikallis-seurakunnassa, samoin kuin kaikkia palvelevia veljiä, jotka saarnaavat Sanaa kaikissa maissa ja jakavat puhdasta hengellistä ruokaa, minä haluaisin tässä paikassa kiittää koko sydämestäni. Samoin minä kiitän kaikkia Teitä veljiä ja sisaria koko sydämestäni, että te rukouksin ja lahjoin tuette minua maailmanlaajuisessa lähetystyössä. Jumala palkitkoon sen Teille, sillä Te olette tehneet sen Herralla.

Myös jokainen lähetysmatkani menneenä vuonna oli jälleen voittokulku Tohtuuden hyväksi. Herra on sanonut: *„Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikille kansoille todistukseksi, ja sitten on tuleva loppu”* (Matt 24:14).

Joka kuukausi kytkeytyvät internetin kautta tuhannet uskovat, tähän mennessä 172 maasta, kuullakseen saarnat ja seuratakseen mukana kokoukset. Monien maiden lisäksi, jotka jo vuosien ajan ovat lähettäneet meidän TV-lähetyksemme, on nyt tullut myös televisiolähetin Lahoreen, Pakistaniin. Aluksi 23 asemasta arabiankielisissä maissa on tähän mennessä luku noussut 70, jotka kerran viikossa lähettävät minun saarnani maailmanlaajuisesti. Myös Venäjällä, Romaniassa ja Bulgariassa meillä on säännöllisesti TV-lähetyksemme. Ei pitäisi enää kestää kauaa, kunnes viimeinenkin on saavutettu.

Joskin on 50 vuotta jo kulunut siitä, kun Herra on kutsunut veli Brahamin kotiin, niin onhan jokainen vuosi, jonka Herra lahjoittaa meille, armovuosi. Loppuun asti pätee se, mitä meidän Herramme sanoi: „*Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; Hän on lähettänyt minut, saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen, saarnaamaan Herran otollista vuotta*»” (Luuk 4:18-19).

Sanoma kuuluu: Sidotut ovat vapaat, velka on maksettu, kaikki synnit ovat anteeksiannetut, mikäli ne on Hänelle tunnustettu ja kaduttu, myös epäuskon ja tottelemattomuuden synnit. Ottakoot kaikki ajan vakavasti ja voikoot kaikki sanoa: „Minä olen kuullut Jumalan pasunan, ymmärtänyt Sanoman, vastaanottanut sovituksen Kristuksessa ja toinen toistemme kanssa.” Jumala on luvannut palauttaa jälleen ennalleen kaiken seurakunnassaan ja tuoda sen oikeaan tilaan. Hänen lupauksensa ovat kyllä ja aamen (2Kor 1:20-22); Hän pitää, mitä Hän lupaa. Morsiusseurakunta tuodaan takaisin tasatahtiin Sanan kanssa ja on oleva lopussa kaikilla paikkakunnilla yksi sydän ja yksi sielu niinkuin alussa.

Niin totta kuin Jumala elää, olen minä nähnyt ja kokenut mukana ylöstempauksen tammikuussa 1981. Kaikki olivat nuoria, kaikki olivat valkoisiin vaatetettuja, ja meidät otettiin ylös ja olemme menneet sisään Uuteen Jerusalemiin. Rukoukseni on, että kaikki, jotka lukevat tämän kiertokirjeen, löytävät armon Jumalan tykönä, antavat saattaa itsensä oikeaan tilaan ja ovat käyvä sisään Karitsan hääateriale Kristuksen takaisinpaluussa. (Ilm 19:9).

„Henki ja morsian sanovat »Tule«, ja joka sen kuulee, hän sanokoon: »Tule!«” (Ilm 22:17).

„Hän, joka tämän todistaa, sanoo: »Totisesti, Minä tulen pian!« »Aamen, tule, Herra Jeesus!«” (Ilm 22:20).

Valokuvan Missiozentrumista Krefeldissä, Am Herbertzhof 11-17, ottivat sunnuntaina, 4. lokakuuta 2015 meidän veljemme Hans Hamestuk ja Mathias Miskys.

Jokaisena kuukauden ensimmäisenä viikonloppuna tulevat veljet ja sisaret kokouksiin, monesti yli 30 maasta, lentokoneella, junalla tai autolla.

Silmäys yli 600 veli Branhamin ääninauhaan, jotka minulle lähetettiin kesäkuusta 1958 joulukuuhun 1965 asti.

Kokoustiedoksiannot

Vuodenpäätöskokous Zürichissä rakkausaterian ja ehtoollisen kanssa tapahtuu 27. joulukuuta 2015 kello 14.00 Valkoisessa Salissa Volkshausissa, Helvetiaplatzissa.

Jokaisen kuukauden viimeinen sunnuntai Zürichissä pysyy entisellään.

Krefeldissä meillä tulee olemaan, jos Jumala niin suo, edelleenkin erityiset kokoukset jokaisena kuukauden ensimmäisenä viikonloppuna.

Ensimmäiset kokoukset uutena vuotena ovat:

lauantaina, 2. tammikuuta 2016, klo 19.30 ja

sunnuntaina, 3 tammikuuta, klo 10.00.

Me pyydämme kaikilta, jotka tarvitsevat majoitusta, aikaista ilmoittamista.

Vuodelle 2016 me toivotamme kaikille, aivan sama, missä kaupungissa tai missä maassa he asuvatkin, koko sydämestämme Jumalan näkyvää siunausta. Yhdessä me nostamme silmämme ylös, sillä tiedämme, että meidän ruumiimme lunastus lähestyy. Maranatha.

Jumalan tehtävä toimien

Bro. Frank

„ ...Minä panen sinut pakanain valkeudeksi, jotta Minun pelastukseni yltäisi maan ääriin saakka” (Jes 49:6).

Kinshasa, Kongon demokraattinen tasavalta, 12. heinäkuuta 2015

Targu Mures, Romania, 15. elokuuta 2015

Coiania, Brasilia, 15. marraskuuta 2015

Näin me olemme tavoitettavissa:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Puhelin: 02151/545151

Fax: 02151/951293

Sähköposti:

volksmission@gmx.de

Kotisivu: <http://www.freie-volksmission.de>

Monistaminen ja kopiointi on sallittua vain luvalla

Julkaisija: Ewald Frank, lähetysaarnaja, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Deutschland. Kaikki postitus tapahtuu vapaaehtoisten lahjoitusten perusteella. Kaikki maksamiset lähetystyölle Saksaan: Freie Volksmission Krefeld, Postbank Essen, Nr. 1 676 06 439, BLZ 360 100 43, IBAN DE16 3601 0043 0167 6064 39, BIC PBNKDEFF tai Frei volksmission Krefeld, Sparkasse Krefeld, Nr. 1 209 386, BLZ 320 500 00, IBAN DE14 3205 0000 0001 2093 86, BIC: SPKRDE33

